

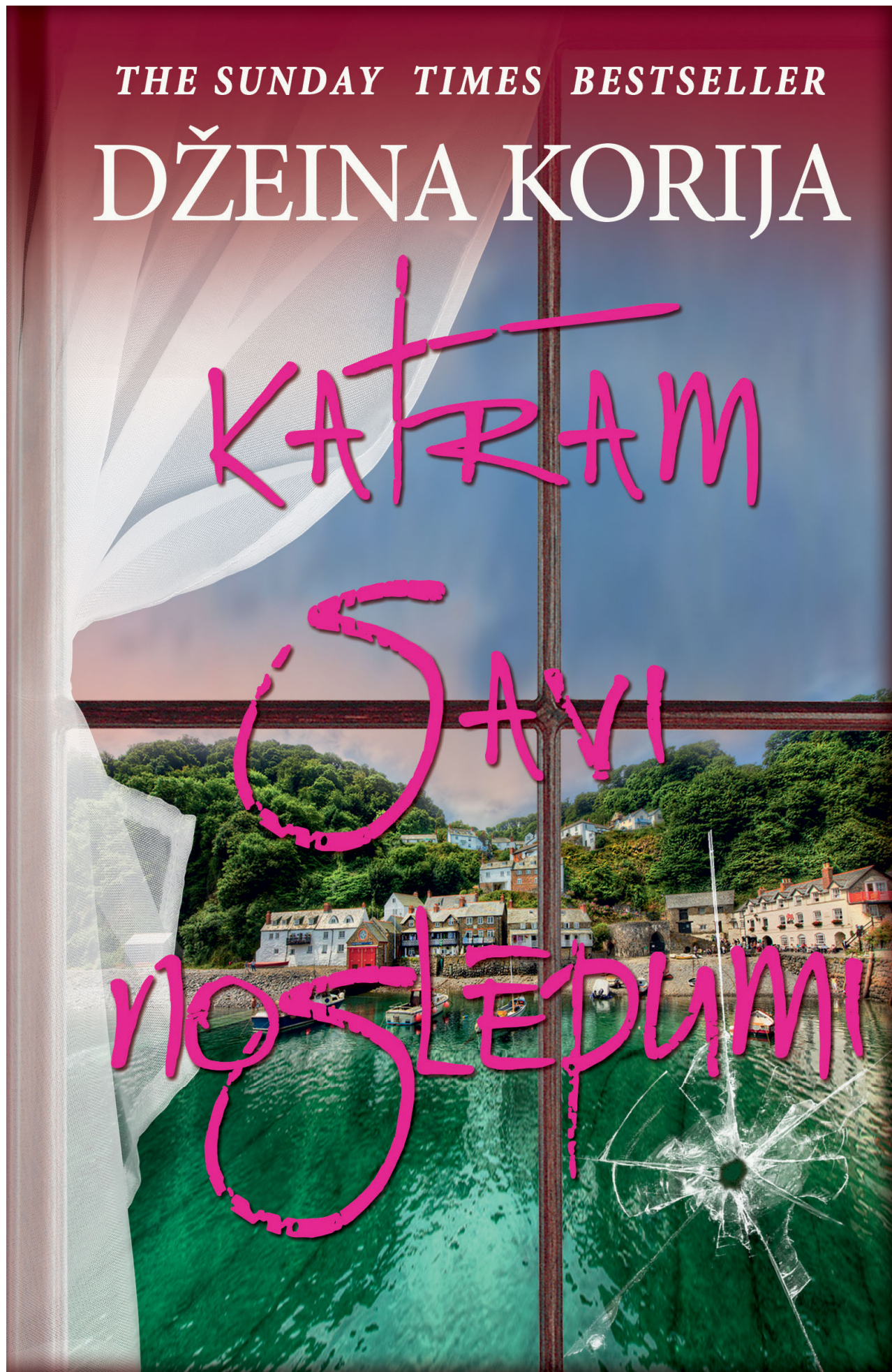
THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

DŽEINA KORIJA

KATRAN

ŠAVI

NOŠLEPUNI

DŽEINA KORIJJA

KATRAM

S
SAVI
NO SLEDUMI

JANE CORRY

WE ALL HAVE

OUR

SECRETS

DŽEINA KORIJĀ

KĀTRAM

SĀVI

NOĢĻĒDUMI

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ko 710

Text copyright © Jane Corry, 2022
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.
Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd., London.

Džeinas Korijas romāna "Katram savi noslēpumi"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-063-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Manai brīnišķīgajai ģimenei

(PAVISAM CITĀDAI NEKĀ ŠĪ)

Prologs

“Mēs atrodamies šeit, lai noskaidrotu šādus jautājumus: mirušā identitāti. Nāves iestāšanās laiku, datumu, vietu...”

Izmeklētājs uz sekundes tūkstošdaļu ietur pauzi.

“... un iemeslu.”

Iestājas klusums.

Manas domas virpuļo.

Nāve ir vārds, kas nelīdzinās nevienam citam.

Tā var uzbrukt jebkurā laikā.

Tā var izrādīties krietni novēlota.

Tā var sniegt žēlsirdīgu atvieglojumu.

Tā var izrādīties par noziegumu.

Bet, ja tā, kurš ir vainīgais?

Kāds svešinieks?

Statistika liecina, ka slepkava bieži vien ir bijis pazīstams ar savu upuri.

Nereti tas ir kāds ģimenes loceklis.

Sieva?

Vīrs?

Dēls?

Vai varbūt meita...

Vajadzīgs:

KOMPANJONS/KOPĒJS PENSIONĒTAM, SIRDĪ JAUNAM JURISTAM. ŠOBRĪD AR SAMAZINĀTU FIZISKU MOBILITĀTI, TOMĒR VĒL AIZVIEN AR LABU HUMORA IZJŪTU UN ASU AKADĒMIĶA PRĀTU. NEVĒLAS TIKT APTEKĀTS KĀ MAZS BĒRNS! PIEREDZE SLIMNIEKU KOPŠANĀ NODERĪGA, TAČU NE NEPIECIEŠAMA. PRETENDENTIEM JĀSPĒJ AR PRIEKU RUNĀTIES UN PIEMĒROTOS BRĪŽOS PAKLUSĒT, KAISLĪGI JĀCIENA ROKENROLS, JĀSPĒJ IZBAUDĪT PĀRIS GLĀZES VĪNA UN PAGATAVOT SULĪGU BIFŠTEKU. (NEKĀDU VEĢETĀRIEŠU VAI CITĀDU ĀRIEŠU, LIELS PALDIES!) ARĪ NEKĀDU BEZGLUTĒNA ĒDĀJU. JĀMĪL SUŅI. VĒRSTIES PIE HAROLDA DŽENTLA VILOVMĪDAS NAMĀ, VILOVMĪDĀ, KORNVOLĀ.

PIRMĀ DAĻA

Emīlija

Pirmā nodaļa

Melnas zeķbikses. Lūk, kas man jānopērk pa ceļam uz mājām. Piecpadsmit denjē, M izmērs. Ideāli piemērotas tai šaurajai *Hobbs* firmas kleitai garumā līdz ceļgaliem, ar ko sevi palutināju pirms nedēļas. Vai arī pirmajā satikšanās reizē tā izskatīsies pārāk seksīgi?

Nu un tad? Dieva dēļ, man jau ir gandrīz trīsdesmit pieci gadi. Manā vecumā vajadzētu būt pārlicinātākai.

Jā, bet es nevēlos kļūdīties. Pārāk daudzas no pēdējo desmit gadu laikā apmeklētajām neskaitāmajām kāzu ceremonijām ir beigušās ar laulības šķiršanu un salauztām sirdīm.

Daudz labāk ir nogaidīt, kamēr būšu atradusi īsto cilvēku. Un šoreiz man ir laba priekšnojauta. Viņš ir brīvs. Gudrs. Interesants. Un izprot manā darbā valdošo spriedzi. Piemēram, šodien man nemaz nebija jāstrādā. Es varēju baudīt mierīgu pēcpusdienu un posties uz satikšanos, taču mums trūka personāla, tāpēc es pieteicos brīvprātīgi.

– Māsiņ! Es taču viņiem teicu, ka negribu nekādu iejaukšanos. Itin nekādu. Vai saprotat? Tas nav paredzēts manā dzemdību plānā.

Smita kundzes balss atrauj mani atpakaļ dzemdību zā-

lē. Noteikti esmu ar viņu sarunājusies, vienlaikus ļaujot vaļu iztēlei. Kā tas vispār iespējams? Parasti es simtprocentīgi pievēršos tam, ko daru. Nekas nav svarīgāks par drošu bērna laišanu pasaulē. Protams, ja neskaita dzīvības glābšanu. Kaut gan dažreiz tas ir viens un tas pats. Arī par to man šis tas ir zināms, taču tagad nav īstais brīdis ieslīgt detaļās.

– Saprotu, – rāmi saku, cenzdamās rūpīgi izvēlēties vārdus. – Tomēr pastāv iespēja, ka bērnu varētu būt nepieciešams pagriezt.

– Pagriezt? – nicīgi nosprauslojas viņas vīrs, kurš drīzāk izskatās gatavs pavēlēt, nevis uzklaustīt padomus. – Varētu domāt, ka mūsu bērns ir kaut kāda sasodīta automašīna.

– Vai tāda pagriešana ir bīstama, māsiņ? – Smita kundze grib zināt. Viņas balsī ieskanas viegla panika, un man viņas kļūst žēl.

– Bērns bieži vien pagriežas pats, – es saku, atkal uzmanīgi izvēlēdamās vārdus. Vienlaikus pieturu bērna galviņu un gaidu nākamo kontrakciju.

Vēl lāgā neesmu pabeigusi teikumu, kad monitors sāk skaļi pīkstēt, vēstot par augļa sirdspukstu ritma palēnināšanos. (Parasti es savām mātēm pavaicāju, vai drīkstu viņas uzrunāt vārdā, taču Smita kungs sievas vārdā ir atteicies.)

– Kas tas par troksni? – abi vienā balsī jautā.

– Neuztraucieties, – es mierinoši saku.

Nav labi. Ārstam jau vajadzētu būt klāt, taču viņam vēl jāaprūpē, daudz citu pacientu. Man jārikojas ātri.

– Es gribu, lai jūs dziļi ieelpojat, – nesteidzīgi saku.

– Kā, pie velna, tas palīdzēs? – viņa iekliedzas.

Kad sāku mācīties par vecmāti, mani ļoti pārsteidza, cik daudzas šķietami mierīgas sievietes dzemdību laikā sāk uzvesties tik dramatiski atšķirīgi.

– Dariet taču kaut ko manas sievas labā, vai dzirdat? – nodārdina Smita kungs.

Ir tikai normāli dusmoties, ja esi nobijies. Es to saprotu. Daudz labāk, nekā viņi spētu iedomāties.

– Ieelpojiet un izelpojiet, – es rāmi saku, kaut arī mana sirds neprātīgi sitas. Labi. Sākas kārtējā kontrakcija! Viņa sāpēs iekļedzas. Izmēģinu savu iecienīto uzmanības novēršanas paņēmieni. – Vai jūs jau esat iekārtojuši bērnistabu?

Šis pāris ir no tiem, kuri noteikti ir īpaši sagatavojuši kādu telpu. Domās es to jau redzu. Kaktā maza, ar mežģīnēm rotāta bērnu gultiņa. Kumode, piebāzta ar visu, kas vien varētu būt vajadzīgs jaundzimušajam. Pa rokai nolikti krūsturu ieliktnīši zīdītājām. Un rotaļlietas. Tik daudz rotaļlietu! Vienkārši koka klucīši, rotaļu lācis ar samta pēdiņām, spēļu mantiņa, kas sāk skandināt šūpuļdziesmu, tiklīdz tiek pavilkta aukliņa. Vīrs, kurš ienāk un apliek rokas man ap vidukli...

IZBEIDZ! Es nevaru atļauties vēl ilgāk gremdēties fantāzijās. Kas man uznācis?

– Jā, – Smita kundze apstiprina, – esam gan.

Kontrakciju sāpes uz neilgu brīdi ir mitējušās. To var redzēt viņas acīs. Mēs cieši skatāmies viena otrā. Viņai ir man jāuzticas. Tad viņas ķermenis atslābs.

Nu vairs nav ilgi jāgaida.

– Kāds te vispār sakars ar kaut kādu draņķa bērnistabu? – vīrs neiztur. Viņa kreisās rokas pirkstā ir plats sudraba gredzens. Gribētos zināt, cik ilgi viņi jau ir precēju-

šies un cik ilgi ir pūlējušies tikt pie bērna. Nez kāpēc – tikai nevaicāji, kādēļ, – man ir klusas aizdomas, ka viņi ir viens no tiem zelta pāriem, kam paveicies jau pirmajā reizē.

Patiešām biju domājusi, ka nu jau būšu māte. Tomēr es nekad neesmu pienācīgi pratusi novērtēt vīriešu raksturu. Bet šovakar viss būs citādi. Es to vienkārši zinu. Kad mēs ar Džordžu pirms nedēļas satikāmies ķeizargriezienā operācijas laikā un saskatījāmies pāri operāciju galdam, tā bija iekāre no pirmā acu uzmetiena. Steigšus jāaizrāda, ka šī sajūta ātri vien pārauga abpusējā cieņā, jo mēs abi krietni pastrādājām diezgan sarežģītu dzemdību laikā.

– Labs darbiņš, – Džordžs mani vēlāk uzslavēja.

– Ne jau es vienīgā kaut ko darīju, – nosarkdama atbildēju.

– Vai tev ir laiks darbinieku ēdnīcā iedzert kafiju? – viņš gribēja zināt.

Mēs nespējām vien beigt runāt.

– Aizvakar noskatijos lielisku filmu, – viņš paziņoja un tad pie divām baltas kafijas tasēm izstāstīja man visu tās saturu. Laiku pa laikam viņš ar abām rokām pieglauda matus, it kā būtu uztraucies. Tik aizkustinoši!

Līdz šim vienīgais nedaudz kaitinošais ieradums, ko esmu saskatījusi Džordžā, ir viņa vēlme visu novērtēt no viena līdz desmit.

– Es teiktu, ka šī kafija ir pieci, – viņš paziņoja. – Un kā šķiet tev?

– Es laikam nespēju novērtēt tik precīzi, – godīgi atbildēju.

– Tiešām? – Viņš izskatījās ļoti izbrīnīts. Ak, šausmas!